

Sygn. akt III AUa 409/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Białecka (spr.)
Sędziowie:	SSA Jolanta Hawryszko SSA Romana Mrotek
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2018 r. w Szczecinie

sprawy M. H.

przeciwko Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w S.

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 31 stycznia 2017 r. sygn. akt VI U 548/15

1. oddała apelację,
2. przyznaje adwokatowi A. M. od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w S. kwotę 120 (sto dwadzieścia złotych) powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Romana Mrotek SSA Barbara Białecka SSA Jolanta Hawryszko

Sygn. akt III AUa 409/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 września 2011 roku, znak (...), Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w S. odmówił M. H.: przyjęcia do podstawy wymiaru jego renty inwalidzkiej uposażenia innego niż w decyzji o przyznaniu tego świadczenia i ponownego ustalenia wysokości należnej mu wojskowej renty inwalidzkiej; podwyższenia wskaźnika świadczenia przyjętego w decyzji z dnia 5 lutego 1992 roku w wysokości 116,27%, ponownego ustalenia wskaźnika dodatków o charakterze stałym i miesięcznej równowartości nagrody rocznej oraz wydania decyzji o podwyższeniu tego wskaźnika,

wydania decyzji o zmianie wysokości jego świadczenia od dnia 1 stycznia 2009 roku z uwagi na obniżenie skali podatku dochodowego od osób fizycznych z 19% na 18%.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony, który domagał się naliczenia wysokości renty z uposażenia na stanowisku dowódcy zespołu, które pełnił od 14 września 1984 roku przed wypadkiem związanym z pełnieniem służby wojskowej oraz podwyższenia błędnie ustalonej wysokości wskaźnika świadczenia w decyzjach od dnia zwolnienia na podstawie obwieszczenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 13 czerwca 1990 roku, z dnia 6 sierpnia 1990 roku, z dnia 14 listopada 1990 roku oraz rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 18 listopada 1994 roku. Nadto ubezpieczony wniósł o wydanie decyzji zmieniającej procentowy współczynnik kwot dodatków o charakterze stałym i miesięczną równowartość nagrody rocznej lub premii z właściwym dodatkiem specjalnym i premią za miesiąc maj 1990 roku, które były wyższe niż w miesiącu kwietniu 1990 roku. Ubezpieczony wniósł także o wydanie decyzji zwiększającej jego świadczenia rentowe od 1 stycznia 2009 roku na skutek obniżenia skali podatkowej z 19% na 18 %.

Wyrokiem z dnia 12 czerwca 2012 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie VIU 1869/11 oddalił odwołanie oraz zasądził od ubezpieczonego M. H. na rzecz Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w S. kwotę 60 zł złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrokiem z dnia 21 maja 2015 roku, na skutek apelacji ubezpieczonego, Sąd Apelacyjny w Szczecinie uchylił zaskarżony wyrok, zniósł postępowanie od dnia 16 lutego 2012 roku i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Szczecinie VI Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Pismem z dnia 27 lipca 2016 roku M. H. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika ostatecznie sprecyzował odwołanie wskazując, że wnosi o:

- zmianę pkt 2 decyzji z dnia 20 września 2011 roku poprzez podwyższenie wskaźnika świadczenia rentowego - według powoda wskaźnik waloryzacji został ustalony decyzją z dnia 5 lutego 1992r. na niższym od rzeczywistego poziomie,
- zmianę pkt 3 decyzji poprzez podwyższenie dodatku specjalnego za maj 1990 roku, który według powoda powinien być wyższy niż 100,700 zł.

Postanowieniem z dnia 29 listopada 2016 roku Sąd Okręgowy umorzył postępowanie w zakresie wykraczającym poza rozstrzygnięcia zawarte w punktach 2 i 3 decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w S. z dnia 20 września 2011 roku.

Wyrokiem z 31 stycznia 2017 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie (pkt I) oraz zasądził od M. H. na rzecz Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w S. kwotę 180 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II).

Podstawę rozstrzygnięcia stanowił następująco ustalony stan faktyczny i rozważania prawne.

M. H., urodzony w dniu (...), jako żołnierz zawodowy uległ wypadkom (w dniu 24 maja 1984 roku i w dniu 19 kwietnia 1988 roku), które - decyzją szefa S. Wojskowego - uznane zostały za pozostające w związku ze służbą wojskową. Rozkazem personalnym z dnia 2 maja 1990 r. M. H. został zwolniony z zawodowej służby wojskowej i przeniesiony został do rezerwy z powodu ustalenia przez wojskową komisję lekarską niezdolności do zawodowej służby wojskowej.

Na dzień 2 maja 1990 r. organ rentowy ustalił wnioskodawcy wysługę lat w wymiarze 7 lat 8 miesięcy i 13 dni. Na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym dowódcy zespołu montażu 2 bat. technicznej ubezpieczonemu przysługiwało uposażenie w łącznej kwocie 990.156 zł (uposażenie według stopnia wojskowego - starszego chorążego - 10 lat wysługi w kwocie 358.000 zł, uposażenie wg stanowiska służbowego w grupie 26 szczebel 5 - 407.000 zł, dodatek za I klasę SW - 42.700 zł oraz dodatek specjalny - 106.756 zł, nagroda roczna - 75.700 zł). W zaświadczeniu

z dnia 3 lipca 1990r. wskazano, że dodatek specjalny za maj 1990r. wyniósł 100700,00 zł. Rozkazem dziennym nr 85 z dnia 2 maja 1990r. przyznano ubezpieczonemu dodatek specjalny za maj 1990r. w wysokości 77700 zł.

Decyzją Wojskowego Biura Emerytalnego z dnia 19 września 1990 r. M. H. nabył prawo do wojskowej renty inwalidzkiej trzeciej grupy inwalidów od dnia 1 lipca 1990 r., z ustaleniem, iż inwalidztwo nie pozostaje w związku ze służbą wojskową. Podstawę wymiaru renty stanowiła kwota 1.225.615 zł. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podał, że na powyższą kwotę składała się kwota z tytułu inwalidztwa trzeciej grupy inwalidów z ogólnego stanu zdrowia powstałego wskutek wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą wojskową, z tytułu których przysługują świadczenia odszkodowawcze w wysokości 674.088 zł tj. 55% podstawy wymiaru oraz kwota 122.562 zł zwiększenie o 10% podstawy wymiaru wobec osiągnięcia 10 lat wysługi emerytalnej z tytułu służby wojskowej. Wysokość świadczenia wyniosła 796.650 zł.

Wyrokiem z dnia 14 lutego 1991 r. w sprawie sygn. akt VI U 1258/90 Sąd Wojewódzki – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego i przyznał M. H. prawo do renty inwalidzkiej trzeciej grupy w związku ze służbą wojskową, poczynając od dnia 2 maja 1990 r.

Decyzją z dnia 16 maja 1991 roku Wojskowe Biuro Emerytalne w S. ustaliło M. H. od dnia 1 lipca 1990 roku prawo do wojskowej renty inwalidzkiej (w związku ze służbą wojskową). Podstawę wymiaru renty ustalono na dzień 1 lipca 1990 r. na kwotę 1.225.615 zł, na dzień 1 października 1990 r. na kwotę 1.517.434 zł oraz na dzień 1 stycznia 1991 r. na kwotę 2.325.348 zł. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że na powyższe kwoty składała się kwota z tytułu inwalidztwa trzeciej grupy inwalidów powstałego wskutek wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą wojskową, z tytułu których przysługują świadczenia odszkodowawcze w wysokości 65% podstawy wymiaru oraz zwiększenie o 10% podstawy wymiaru wobec osiągnięcia 10 lat wysługi emerytalnej z tytułu służby wojskowej. Wysokość świadczenia wyniosła 919.300 zł od dnia 1 lipca 1990 r., 1.138.100 zł od 1 października 1990 r. oraz 1.744.100 zł od 1 stycznia 1991 r. (plus dodatek rodzinny 230.000 zł). Organ rentowy przyznał ubezpieczonemu wyrównanie w kwocie 1.986.230 zł.

Ubezpieczony odwołał się od powyższej decyzji, wnosząc o ustalenie, iż przysługuje mu prawo do wojskowej renty inwalidzkiej w związku ze służbą wojskową w wysokości 75% podstawy wymiaru.

Decyzją zamienną z dnia 14 listopada 1991 roku Wojskowe Biuro Emerytalne w S. ustaliło ubezpieczonemu prawo do wojskowej renty inwalidzkiej w wysokości wynoszącej na dzień 1 stycznia 1991 r. kwotę 1.976.546 zł.

Decyzją z dnia 5 lutego 1992r. organ rentowy ustalił M. H. od dnia 1 stycznia 1992r. nową wysokość świadczenia w kwocie 2067,96 zł. W decyzji tej wyliczono wskaźnik wysokości świadczenia przez podzielenie dotychczasowej wysokości renty inwalidzkiej 1.976.546 zł przez kwotę bazową 1700.000, co dało wskaźnik wysokości świadczenia 116,27 %. Kolejnymi decyzjami organ rentowy podwyższał należne ubezpieczonemu świadczenie.

W dalszej kolejności Sąd I instancji ustalił, że w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych organ rentowy działając w oparciu o art. 53 tejże ustawy dokonał rewaloryzacji przysługującej ubezpieczonemu renty wojskowej. Do obliczenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto - według stawek obowiązujących w dniu wejście ustawy - uposażenie za stopień wojskowy - starszy chorąży po 10 latach wysługi wojskowej – 2.480.000 zł, uposażenie za stanowisko służbowe przy uwzględnieniu taryfikacji wg grupy U-26 – 2.870.000 zł oraz odtworzoną kwotę dodatków o charakterze stałym i miesięczną równowartość nagrody rocznej lub premii, która stanowi 29,42% uposażenia zasadniczego i wynosi 1.573.970 zł. Tak ustalona podstawa wymiaru zrewaloryzowanego świadczenia wyniosła łącznie 6.923.970 zł. Organ rentowy ustalając wysokość zrewaloryzowanego świadczenia przyjął procentowy wymiar wojskowej renty inwalidzkiej wynoszący 50%. Na powyższy wymiar świadczenia składa się 40% wobec zaliczenia M. H. do III grupy inwalidów i 10% z tytułu inwalidztwa uzasadniającego przyznanie świadczenia odszkodowawczego. Wysokość przysługującej zrewaloryzowanej renty inwalidzkiej wyniosła 3.461.985 zł. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że zachowano kwotę dotychczasowego świadczenia do czasu, gdy nowa jego wysokość w wyniku waloryzacji przekroczy kwotę 4.339.244 zł.

Kolejną decyzją z dnia 3 czerwca 1994 r. organ rentowy dokonał waloryzacji wojskowej renty inwalidzkiej ubezpieczonego. Do obliczenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto - według stawek obowiązujących w dniu 1 czerwca 1994 r. - uposażenie za stopień wojskowy - starszy chorąży po 10 latach wysługi wojskowej - 3.030.000 zł, uposażenie za stanowisko służbowe przy uwzględnieniu taryfikacji według grupy U-26 - 3.380.000 zł oraz odtworzoną kwotę dodatków o charakterze stałym i miesięczną równowartość nagrody rocznej lub premii, która stanowi 29,42% uposażenia zasadniczego i wynosi 1.885.822 zł. Tak ustalona podstawa wymiaru zrewaloryzowanego świadczenia wyniosła łącznie 8.295.822 zł. Organ rentowy ustalając wysokość zrewaloryzowanego świadczenia przyjął procentowy wymiar wojskowej renty inwalidzkiej wynoszący 50%. Na powyższy wymiar świadczenia składa się 40% wobec zaliczenia M. H. do III grupy inwalidów i 10% z tytułu inwalidztwa uzasadniającego przyznanie świadczenia odszkodowawczego. Wysokość przysługującej zrewaloryzowanej renty inwalidzkiej wyniosła 4.147.911 zł. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że zachowano kwotę dotychczasowego świadczenia do czasu, gdy nowa jego wysokość w wyniku waloryzacji przekroczy kwotę 4.339.244 zł.

W związku z pogorszeniem się stanu zdrowia ubezpieczonego i zaliczeniem go do II grupy inwalidów z ogólnego stanu zdrowia od 1 listopada 1994 r. i nadal do III grupy inwalidów w związku ze służbą wojskową w następstwie wypadku z powodu schorzenia, z tytułu którego przysługuje świadczenie odszkodowawcze od 2 maja 1990 r. organ rentowy decyzją z dnia 15 grudnia 1994 r., ustalając wysokość należnego ubezpieczonemu świadczenia, przyjął, że ubezpieczonemu należy się świadczenie w wysokości 70% podstawy wymiaru. Wysokość świadczenia wyniosła 5.807.075 zł (70% z 8.295.822 zł - podstawa wymiaru na dzień 1 listopada 1994 r.). Łącznie po dokonaniu potrąceń na podatek dochodowy do wypłaty ubezpieczonemu przysługiwała kwota 4.067.675 zł (w tym dodatek rodzinny 334.000 zł).

Decyzją z dnia 27 listopada 1997 r. organ rentowy dokonał przeliczenia należnego ubezpieczonemu świadczenia od dnia 1 grudnia 1997 r., uzasadniając zmianę wysokości świadczenia (zmniejszenie) koniecznością właściwego zastosowania art. 53 ustawy z dnia 10.12.1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin zgodnie z interpretacją Sądu Najwyższego (wyrok IIURN38/95 z dnia 14.09.1995 r.), który wskazał, że przy obliczaniu wskaźnika relacji dodatków należy uwzględnić dodatek specjalny w wysokości przysługującej żołnierzowi zawodowemu w ostatnim miesiącu służby, a nie jak dotychczas średni dodatek specjalny z ostatnich 12 miesięcy służby. Nową wysokość renty organ rentowy ustalił przyjmując do podstawy wymiaru - według stawek obowiązujących w dniu 1 stycznia 1997 - uposażenie za stopień wojskowy - starszy chorąży po 10 latach wysługi wojskowej - 446 zł, uposażenie za stanowisko służbowe przy uwzględnieniu taryfikacji według grupy U-26 - 577 zł oraz odtworzoną kwotę dodatków o charakterze stałym i miesięczną równowartość nagrody rocznej lub premii, która stanowi 28,64% uposażenia zasadniczego tj. w kwocie 292,99 zł. Tak ustalona podstawa wymiaru świadczenia wyniosła łącznie 1.315,99 zł. Wysokość świadczenia wyniosła 921,19 zł (70% podstawy wymiaru).

W związku z pogorszeniem się stanu zdrowia ubezpieczonego i zaliczeniem go do II grupy inwalidów z ogólnego stanu zdrowia od 1.11.1994 r. i do II grupy inwalidów w związku ze służbą wojskową w następstwie wypadku z powodu schorzenia, z tytułu którego przysługuje świadczenie odszkodowawcze od 1 grudnia 1997 r. organ rentowy decyzją z dnia 17 lutego 1998 r. ustalając wysokość należnego ubezpieczonemu świadczenia, przyjął, że ubezpieczonemu należy się świadczenie w wysokości 80% podstawy wymiaru. Wysokość świadczenia wyniosła 1.052,79 zł (80% z 1.315,99 zł - podstawa wymiaru na dzień 1 stycznia 1998 r.). Łącznie po dokonaniu potrąceń na podatek dochodowy do wypłaty ubezpieczonemu od 1 grudnia 1997 r. przysługiwała kwota 939,01 zł (w tym dodatek rodzinny 58,20 zł).

Kolejnymi decyzjami Wojskowe Biuro Emerytalne w S., działając na podstawie ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin dokonywało waloryzacji należnego ubezpieczonemu świadczenia.

W dniu 17 grudnia 2008 roku M. H. złożył w Wojskowym Biurze Emerytalnym wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczeń rentowych wypłacanych przez wojskowe organy emerytalne po 1 stycznia 1999 roku, które zostały przyznane decyzją (...) w S. z dnia 16 maja 1991 roku oraz wypłacenie wraz z odsetkami kwot, które wynikają z różnicy między przysługującymi świadczeniami zgodnie ze słusznie nabytymi prawami w 1991 roku, a zaniżonymi

wypłacanymi przez organ rentowy od 1 stycznia 1999 roku na podstawie decyzji waloryzacyjnych. Jednocześnie ubezpieczony wniósł o stwierdzenie – stosownie do kompetencji - nieważności decyzji waloryzacyjnych wydanych z rażącem naruszeniem prawa po 1 stycznia 1999 roku.

Decyzją z dnia 19 grudnia 2009 roku, znak (...) Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w S. odmówił stwierdzenia nieważności decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w S. wydanych w sprawie waloryzacji świadczenia rentowego M. H. z dni: 8 marca 1999 roku, 1 czerwca 1999 roku, 26 maja 2000 roku, 30 maja 2001 roku, 3 czerwca 2002 roku, 3 marca 2003 roku, 1 marca 2004 roku, 3 marca 2006 roku, 7 marca 2008 roku oraz odmówił wznowienia postępowania w przedmiocie ponownego ustalenia wysokości świadczenia od dnia 1 stycznia 1999 roku i wypłacenia z odsetkami kwot wynikających z różnicy pomiędzy świadczeniami w wysokości żądanej a wypłaconej.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 5 listopada 2009 r. sygn. akt VI U 946/09 Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie ubezpieczonego od powyższej decyzji.

W związku z pogorszeniem się stanu zdrowia ubezpieczonego i zaliczeniem go do I grupy inwalidów z ogólnego stanu zdrowia od 26.02.2007 r. i nadal do II grupy inwalidów w związku ze służbą wojskową w następstwie wypadku z powodu schorzenia, z tytułu którego przysługuje świadczenie odszkodowawcze od 1 grudnia 1997 r. decyzją z dnia 19 grudnia 2008 r. organ rentowy ustalając wysokości należnego ubezpieczonemu świadczenia przyjął, że ubezpieczonemu należy się świadczenie w wysokości 90% podstawy wymiaru, w tym 80% wobec zaliczenia ubezpieczonego do I grupy inwalidów i 10% z tytułu inwalidztwa w związku ze świadczeniami odszkodowawczymi. Wysokość świadczenia wyniosła 2.173,56 zł (90% z 2415,07 zł - podstawa wymiaru).

Postanowieniem z dnia 20 listopada 2009 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie o sygn. akt VI U 946/09 przekazał organowi rentowemu wniosek M. H. zawarty w punkcie 4 odwołania od decyzji (...) z 19.12.2008 r. o skorygowanie błędnie naliczonych decyzji od dnia 16 maja 1991 r. wydanych przez (...) poprzez doliczenie 10% podstawy wymiaru renty.

Decyzją z dnia 23 września 2010 r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego odmówił M. H. ponownego ustalenia wysokości jego emerytury od dnia 16 maja 1991 r. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że wysokość należnego ubezpieczonemu świadczenia została ubezpieczonemu prawidłowo wyliczona na podstawie art. 21 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r., o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin, a następnie zrewaloryzowana na podstawie art. 53 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin. Organ rentowy podkreślił, że na mocy decyzji z dnia 16 maja 1991 r. wysokość należnej ubezpieczonemu renty wynosiła 65% podstawy wymiaru z tytułu trzeciej grupy w związku ze służbą wojskową oraz 10% za 10 lat wysługi emerytalnej z tytułu służby wojskowej (art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy), jednocześnie uwzględniając odwołanie ubezpieczonego organ rentowy w dniu 14 listopada 1991 r. wydał kolejną decyzję o ustaleniu wojskowej renty inwalidzkiej, która wynosiła 75% podstawy wymiaru z tytułu inwalidztwa trzeciej grupy powstałego wskutek wypadku lub choroby, z tytułu których przysługują świadczenia odszkodowawcze plus 10% wysługi emerytalnej (art. 21 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy) oraz wypłacił wyrównanie od 1 lipca 1990 r. Następnie decyzją o rewaloryzacji organ rentowy od 1 marca 1994 r. ustalił nową wysokość świadczenia stanowiącego 50% podstawy wymiaru (z tytułu zaliczenia ubezpieczonego do trzeciej grupy inwalidów z ogólnego stanu zdrowia - 40% i z tytułu zaliczenia do trzeciej grupy inwalidów w związku ze służbą wojskową w następstwie wypadku). Z uwagi na to, że stan zdrowia ubezpieczonego się pogorszył i został on zaliczony do drugiej grupy inwalidów z ogólnego stanu zdrowia i nadal do trzeciej grupy inwalidów w związku ze służbą wojskową w następstwie wypadku organ rentowy od 1 listopada 1994 r. przyznał M. H. rentę w wysokości 70% podstawy wymiaru. Następnie od 1 grudnia 1997 r. wysokość renty ustalono na 80% z uwagi na zaliczenie ubezpieczonego do drugiej grupy inwalidów z ogólnego stanu zdrowia oraz do drugiej grupy inwalidów w związku ze służbą wojskową w następstwie wypadku (70% z tytułu zaliczenia do drugiej grupy inwalidztwa i 10% z tytułu inwalidztwa w związku ze świadczeniami odszkodowawczymi). Aktualnie podstawa wymiaru renty należnej ubezpieczonemu wynosi 90% podstawy wymiaru tj. 80% z tytułu pierwszej grupy inwalidztwa i 10% z tytułu inwalidztwa w związku ze świadczeniami odszkodowawczymi.

Pismem z dnia 17 października 2010 r. M. H. odwołał się od decyzji z dnia 23 września 2010 r. i wniósł o sprostowanie i ponowne obliczenie wysokości renty inwalidzkiej zgodnie z obowiązującymi w danym okresie ustawami i wypłacenie zaległych świadczeń wraz z odsetkami. Ubezpieczony wniósł przy tym o:

1. naliczenie wysokości renty z uposażenia otrzymywanego na stanowisku dowódcy zespołu, które zajmował od 14 września 1984 r. w wysokości otrzymywanej przed wypadkiem, a nie od uposażenia otrzymywanego na stanowisku dowódcy drużyny, na które został przeniesiony przed zwolnieniem z uwagi na stan zdrowia,
2. podwyższenie wysokości wskaźnika wymiaru świadczenia w decyzji z dnia 5 lutego 1992r.,
3. podwyższenie renty inwalidzkiej o 10% podstawy wymiaru wskutek inwalidztwa powstałego wskutek wypadku lub choroby, z tytułu których przysługują świadczenia odszkodowawcze od decyzji z 2 lutego 1995 r.,
4. wydanie decyzji o przyznaniu wojskowej renty inwalidzkiej zamiennie z dnia 13 grudnia 1996 r. podwyższającej procentowy współczynnik kwoty dodatków o charakterze stałym i miesięczną równowartość nagrody rocznej lub premii uposażenia zasadniczego,
5. wydanie decyzji zwiększającej świadczenie ubezpieczonego od dnia 1 stycznia 2009 r. wskutek obniżenia skali podatkowej z 19 na 18%.

Postanowieniem z dnia 20 lipca 2011 r. Sąd Okręgowy wyłączył do odrębnego rozpoznania wnioski ubezpieczonego zawarte w pkt 1,2,4 i 5 odwołania.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 14 listopada 2011 roku sygn. akt VI U 691/11 Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji z 23 września 2010 roku.

Sąd Okręgowy ocenił, że odwołanie ubezpieczonego nie zasługiwało na uwzględnienie. Wskazał, że w sprawie niesporny pozostawał stan faktyczny ustalony w oparciu o niebudzące wątpliwości Sądu i niekwestionowane przez strony dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych oraz w aktach sprawy. Sąd I instancji powołał treść przepisów art. 32 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin z dnia 10 grudnia 1993 r. (Dz.U. 1994 Nr 10, poz. 36 ze zm.), art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz.U. 1983/29/139), § 3 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej w sprawie ustalenia prawa do zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych i ich rodzin oraz wypłaty świadczeń pieniężnych z tytułu tego zaopatrzenia z dnia 16 stycznia 1973 r. (Dz.U. 1973/3/24)

Zdaniem Sądu Okręgowego, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala uznać, że w niniejszej sprawie ujawniono jakiegokolwiek nowe okoliczności czy dowody, które miałyby wpływ na wysokość świadczeń należnych M. H..

Sąd I instancji wskazał, mając na uwadze powołane regulacje prawne, że wysokość uposażenia należnego żołnierzowi na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym określa zaświadczenie o wysokości uposażenia i innych należności dla celów zaopatrzenia emerytalnego wraz z decyzjami uzasadniającymi prawo do poszczególnych składników uposażenia i ich wysokości, a także nagrody rocznej lub dodatkowego uposażenia rocznego. W oparciu o te dokumenty organ rentowy ustala wysokość należnego uprawnionemu świadczenia. Z akt emerytalnych ubezpieczonego jednoznacznie wynika, że organy wojskowe przedłożyły organowi rentowemu zaświadczenie z dnia 3 lipca 1990r. o wysokości uposażenia i innych należności pieniężnych dla celów zaopatrzenia rentowego, na podstawie którego to dokumentu ustalono wysokość należnego M. H. świadczenia. W zaświadczeniu tym wskazano, że w ostatnim miesiącu służby na ostatnio zajmowanym stanowisku ubezpieczony otrzymywał uposażenie zasadnicze w łącznej kwocie 990.156 zł (uposażenie według stopnia wojskowego - starszego chorążego - 10 lat wysługi w kwocie 358.000 zł, uposażenie wg stanowiska służbowego w grupie 26 szczebel 5 - 407.000 zł, dodatek za I klasę SW - 42.700 zł oraz dodatek specjalny - 106.756 zł, nagroda roczna - 75.700 zł). W dokumencie tym wskazano, że dodatek specjalny za maj 1990r. wyniósł 100.700 zł. Z kolei z rozkazu dziennego nr 85 z dnia 2 maja 1990r. wynika, że przyznano ubezpieczonemu dodatek specjalny za maj 1990r. w wysokości 77.700 zł.

Sąd orzekający zwrócił uwagę na poglądy orzecznictwa i doktryny, z których wynika, że wojskowy organ emerytalny nie posiada uprawnienia do weryfikacji przyznanych żołnierzowi składników uposażenia i w zależności od poczynionych ustaleń dokonywania wymiaru świadczenia emerytalnego według własnego uznania. Wojskowy organ emerytalny przy ustalaniu wysokości emerytury bierze pod uwagę wysokość faktycznie otrzymanego uposażenia za ostatni miesiąc pełnienia służby, bez względu na okoliczności wpływające na zmniejszenie lub zwiększenie jego wysokości. W sprawie zaś o ustalenie emerytury wojskowej sąd ubezpieczeń społecznych jest związany prawomocną decyzją dowódcy jednostki wojskowej określającą wysokość uposażenia i innych należności pieniężnych, wydaną na podstawie art. 155 w związku z art. 104 k.p.a., w związku z art. 80 ust. 1 pkt 1 i ust. 4 oraz art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 90, poz. 593 ze zm.). Ostateczna decyzja ustalająca składnik uposażenia należnego żołnierzowi na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym wiąże więc Sąd, a także organ rentowy, Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego wydając decyzję w przedmiocie wysokości emerytury jest związany prawomocnymi decyzjami podmiotów, które przyznały prawo i określiły wysokości uposażenia zasadniczego oraz jego dodatków.

Tylko zatem składniki wynagrodzenia wskazane w zaświadczeniu o wysokości uposażenia i innych należności dla celów zaopatrzenia emerytalnego i w wysokości tam określonej, potwierdzone dodatkowo odpowiednimi decyzjami władz wojskowych mogą stanowić podstawę dla ustalenia przez organ rentowy wymiaru emerytury należnej ubezpieczonemu. Żadne inne zatem świadczenia, zwłaszcza w wysokości bliżej nieokreślonej przez ubezpieczonego oraz faktycznie mu nie wypłacane i nie przywrócone w ostatnim miesiącu pełnienia służby nie mogły zostać uwzględnione celem przeliczenia należnego mu świadczenia.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Okręgowy za całkowicie nieuzasadnione uznał żądanie M. H. dotyczące podwyższenia dodatku specjalnego za maj 1990 r. Wysokość dodatku (77.700 zł) wynika z wyciągu rozkazu dziennego nr 85 z dnia 2 maja 1990 roku. Nie sposób obecnie ustalić z jakich przyczyn wysokość tego dodatku została zawyżona w zaświadczeniu z dnia 3 lipca 1990r. do kwoty 100.700 zł. Okoliczność ta jest jednak nieistotna dla rozstrzygnięcia sporu, skoro do ustalenia wysokości świadczenia M. H. organ rentowy przyjął dodatek specjalny w wysokości 100.700 zł. Brak natomiast jest danych pozwalających podwyższyć dodatek ponad kwotę 100.700 zł. Sąd orzekający podkreślił, że wysokość renty należnej ubezpieczonemu ustalona decyzją z dnia 19 września 1990 roku była weryfikowana przez Sąd Wojewódzki, który w wyroku z dnia 14 lutego 1991 roku uznał, iż wysokość uposażenia uwzględnionego przy ustalaniu podstawy wymiaru świadczenia M. H. była prawidłowa i w tej części nie dokonał zmiany zaskarżonej decyzji. Wyroku tego ubezpieczony nie zaskarżył apelacją.

W ocenie Sądu Okręgowego chybione okazało się także żądanie dotyczące podwyższenia wskaźnika wysokości świadczenia ustalonego decyzją z dnia 5 lutego 1992 roku na poziomie 116,27%. W tym zakresie Sąd I instancji wyjaśnił, że w związku z wprowadzeniem w życie podatku dochodowego od osób fizycznych ustawą z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. Nr 80/350) organy rentowe zobowiązane zostały do przeliczenia emerytur i rent w taki sposób, aby po potrąceniu podatku dochodowego od tych emerytur i rent, emerytury i renty nie były niższe niż przed przeliczeniem, a także wskaźniki wysokości świadczeń oraz wysokości wynagrodzenia nie uległy obniżeniu (art. 55 ust. 6). Szczegółowy sposób przeliczenia wynagrodzeń oraz emerytur i rent określił Minister Pracy i Polityki Socjalnej § 2 ust. 1, 2, 3, § 3 ust. 1, 2, 4, 5 zarządzenia z dnia 17 grudnia 1991 r. w sprawie sposobu przeliczania emerytur i rent w związku z wprowadzeniem podatku dochodowego od osób fizycznych (M.P.1991.46.326). Nadto Sąd orzekający wskazał, że w związku z obwieszczeniem Prezesa ZUS z dnia 19 listopada 1991r w sprawie wskaźnika waloryzacji oraz kwoty najniższej emerytury (MP 1991 Nr 39) od dnia 1 grudnia 1991 Minister Obrony Narodowej w dniu 27 grudnia 1991r. podjął decyzję o waloryzacji emerytur i rent wojskowych. Zgodnie z art. 6 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin z dnia 16 grudnia 1972 r. emerytury i renty podlegają podwyższeniu na zasadach i w terminach określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin. Na tej podstawie ustalenie wysokości zwaloryzowanej emerytury i renty nastąpiło przez jej przeliczenie od kwoty 1778589 zł (tj. kwoty przeciętnego wynagrodzenia za III kwartał 1991r.) przy zastosowaniu wskaźnika wysokości świadczenia. Wskaźnik ten stanowił zaś relację pobieranego świadczenia do kwoty bazowej tj. kwoty będącej podstawą ostatnio przeprowadzonej waloryzacji (kwota ta w I kwartale 1991r. wynosiła 1.700.000 zł).

W oparciu o wymienione regulacje decyzją z dnia 5 lutego 1992r. organ rentowy wyliczył ubezpieczonemu wskaźnik wysokości świadczenia przez podzielenie dotychczasowej wysokości renty inwalidzkiej 1.976.546 zł przez kwotę bazową 1.700.000 zł, co dało wskaźnik indywidualnego wymiaru świadczenia w wysokości 116,27 %. Wskaźnik ten wyliczono zgodnie ze wzorem wskazanym w załączniku nr 1 do wspomnianego zarządzenia z dnia 17 grudnia 1991r. ($1.976.546 : 1.700.000 \times 100 = 116,27$). W ten sposób ustalono nową wysokość renty inwalidzkiej, która wyniosła 2.067.965 zł ($1778589 \text{ zł (kwota przeciętnego wynagrodzenia za III kwartał 1991r.)} \times 116,27 \%$).

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy ocenił, że nie było zatem możliwości, aby ustalić wnioskodawcy wyższy wskaźnik wysokości świadczenia. Okoliczność, iż innemu świadczeniobiorcy wyliczono wskaźnik w wyższej wysokości jest bez znaczenia w rozpoznawanej sprawie. O wysokości wskaźnika decydowała bowiem dotychczasowa wysokość świadczenia konkretnego świadczeniobiorcy.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd I instancji orzekł w oparciu o treść przepisów art. 98 § 1 k.p.c. i 99 k.p.c. w zw. z art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z § 11 ust. 2 i § 2 ust. 1 (za pierwszą instancję) oraz § 12 ust. 1 pkt 1 (za drugą instancję) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U, z 2013 r., poz. 490).

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się ubezpieczony, którzy podniósł następujące zarzuty:

- błąd w ustaleniach faktycznych, w zakresie mającym wpływ na treść zaskarżonego wyroku polegający na przyjęciu, jako podstawy ustalenia wysokości należnego ubezpieczonemu świadczenia, dodatku specjalnego za maj 1990 r. w kwocie 100 700 zł, w sytuacji, kiedy dodatek ten został wypłacony ubezpieczonemu w kwocie 147 700 zł;

- naruszenie przepisów ust. 2 obwieszczenia Ministra Obrony Narodowej z 6 sierpnia 1990 r., poprzez brak zastosowania w sytuacji, kiedy przepis ten odnosił się do żołnierzy zawodowych zwolnionych ze służby w drugim kwartale 1990 r.;

- z ostrożności procesowej – naruszenie art. 98 § 1 i 3 w zw. z § 2 ust. 1, § 12 ust. 2 i 13 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – poprzez brak zastosowania.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę pkt 2 decyzji z 20 września 2011 r. poprzez podwyższenie wskaźnika waloryzacji świadczenia rentowego z 116,27% na 123,78%, zmianę pkt 3 decyzji z dnia 20 września 2011 r. poprzez przyjęcie za podstawę ustalenia należnego M. H. świadczenia dodatku specjalnego w kwocie 147 700 za maj 1990 zł oraz o zasądzenie na rzecz ubezpieczonego kosztów pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonemu przed Sądem II instancji.

Ubezpieczony domagał się także dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z wyciągu listy płac ubezpieczonego za maj 1990 z., który to dowód uzyskał już po zapadnięciu zaskarżonego wyroku.

W uzasadnieniu apelujący wskazał między innymi, że wypłacenie dodatku w kwocie 147 000 zł potwierdza doręczona przez Archiwum Wojskowe w T. kopia wyciągu z listy płac za maj 1990 r.

Nadto w odniesieniu do daty zwolnienia do ze służby obowiązywało obwieszczenie Ministra Obrony Narodowej z dnia 6 sierpnia 1990 r., zgodnie z którym wskaźnik waloryzacji żołnierzy zawodowych zwolnionych ze służby w drugim kwartale 1990 r., wynosił 123,78 %.

Apelujący wskazał również, że pełnomocnik ubezpieczonego wystąpił z wnioskiem o uzupełnienie zaskarżonego wyroku o postanowienie o kosztach pomocy prawnej świadczonej dla ubezpieczonego z urzędu, jednakże wniosek ten nie został rozpoznany do chwili obecnej.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wniósł o jej oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wbrew zarzutom podnoszonym w apelacji, Sąd I instancji wydał trafne rozstrzygnięcie znajdujące uzasadnienie w całokształcie sprawy oraz w treści obowiązujących przepisów. Sąd Apelacyjny w całości podzielił ocenę materiału dowodowego, która jest pełna i odnosi się do wszystkich zagadnień poruszanych przez apelującego, zaaprobował ustalenia Sądu Okręgowego, jak też ocenę prawną. W stosowanej przez Sąd Okręgowy procedurze nie ma żadnych uchybień procesowych, a zarzuty apelacji w istocie stanowią polemikę z oceną Sądu Okręgowego.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do przedłożonego przez ubezpieczonego dowodu w postaci kopii wyciągu z listy płac za maj 1990 r., która, zdaniem apelującego, potwierdza, że wypłacono mu dodatek specjalny w kwocie 147 00 zł, wskazać należy, że w postępowaniu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych - które ma charakter odwoławczy i kontrolny - postępowanie sądowe ogranicza się do sprawdzenia zgodności z prawem decyzji wydanej przez organ rentowy. Badanie takie jest możliwe tylko przy uwzględnieniu stanu faktycznego i prawnego istniejącego w chwili wydania decyzji, a więc w chwili ustalania prawa do świadczenia przez organ rentowy. W postępowaniu odwoławczym sąd weryfikuje jedynie ustalenia dokonane przez organ. W niniejszej sprawie zaskarżona decyzja została wydana w oparciu o dokumentację, z której nie wynika, aby ubezpieczony M. H. otrzymał dodatek specjalny w wysokości wyższej, niż uwzględniony przez organ rentowy. Organ rentowy nie miał możliwości zapoznania się z przedłożonym przez ubezpieczonego dowodem przy wydawaniu decyzji. Wobec czego nie mógł on stanowić podstawy do weryfikacji zaskarżonej decyzji w niniejszym postępowaniu. Jeżeli ubezpieczony uważa, że dowód ten może mieć wpływ na ustalenie wysokości emerytury, winien złożyć stosowny wniosek do organu rentowego, załączając do niego wskazywany dowód, a organ rentowy wyda nową decyzję, w której dokona oceny tego, czy przedłożona kopia listy płac ma wpływ na ustalenie wysokości świadczenia.

Apelujący domagał się również podwyższenia wskaźnika świadczenia przyjętego w decyzji z dnia 5 lutego 1992 roku w wysokości 116,27%. Zdaniem ubezpieczonego M. H. wskaźnik ten powinien zostać ustalony w wysokości wskazanej w ust. 2 obwieszczenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 6 sierpnia 1990 r., tj. 123,78%. Odnosząc się do tak sformułowanego zarzutu należy podkreślić, że regulacje obwieszczenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 6 sierpnia 1990 r. w sprawie wskaźników waloryzacji oraz maksymalnych kwot podwyżek podstawy wymiaru emerytur i rent wojskowych w III kwartale 1990 r. obowiązywały do dnia 14 grudnia 1990 r. Obwieszczenie to zostało wydane na podstawie art. 6⁴ ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin, który to przepis został skreślony przez art. 11 pkt 3 ustawy z dnia 14 grudnia 1990 r. o rewaloryzacji emerytur i rent dla osób, które ukończyły 80 lat oraz o zmianie niektórych przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym z dniem 1 stycznia 1991 r. Wobec czego ani organ rentowy, ani sąd badając prawidłowość zaskarżonej decyzji, nie mogły uwzględnić tej regulacji przy ustalaniu wysokości wskaźnika waloryzacji. Decyzja o przeliczeniu ubezpieczonemu świadczenia została wydana 5 lutego 1992 r., a więc już po utracie mocy obowiązującej obwieszczenia, na które powołał się ubezpieczony.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny uznał, że w niniejszej sprawie prawidłowo obliczony został wskaźnik wysokości waloryzacji przez organ rentowy na poziomie 116,27%. W tym zakresie należało w całości podzielić rozważania Sądu Okręgowego, który wyczerpująco uzasadnił, że w przypadku ubezpieczonego zastosowanie znajdowały przepisy zarządzenia z dnia 17 grudnia 1991 r. w sprawie sposobu przeliczania emerytury i rent w związku z wprowadzeniem podatku dochodowego od osób fizycznych (M.P.1991.46.326). W decyzji wydanej w dniu 5 lutego 1992 r. organ rentowy dokonał wyliczenia M. H. wskaźnika wysokości świadczenia przez podzielenie dotychczasowej wysokości renty inwalidzkiej przez kwotę bazową, co dało wskaźnik indywidualnego wymiaru świadczenia w wysokości 116,27%. Takie wyliczenie natomiast zgodne było z załącznikiem nr 1 do powołanego wyżej zarządzenia z dnia 17 grudnia 1991 r. Co więcej, wskazać należy, że wskaźnik 116,27% ma charakter indywidualny, obliczony został dla ubezpieczonego przez podzielenie dotychczasowej wysokości renty inwalidzkiej 1.976.546 zł przez kwotę bazową 1.700.000 zł. Wskaźnik ten zatem dotyczy jedynie ubezpieczonego, bowiem wyliczony został

między innymi w oparciu o wysokość dotychczas otrzymywanej renty inwalidzkiej. Natomiast takiego indywidualnego charakteru nie ma wskaźnik, na który powołuje się ubezpieczony. Wskaźnik określony w przepisach obwieszczenia Ministra Obrony Narodowej z 6 sierpnia 1990 r. miał charakter ogólny. Nie mógł zatem być brany pod uwagę przy wyliczaniu wysokości świadczenia ubezpieczonego.

Jednocześnie wskazać należy, że wskaźnik, o którym mowa w Obwieszczeniu z dnia 6 sierpnia 1990 r. wydany został na podstawie przepisu art. 6⁴ ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o zaopatrzeniu żołnierzy zawodowych i ich rodzin. Przepis ten odsyłał w swojej treści do regulacji art. 6 ust. 2 tej ustawy, który stanowił, że podstawę wymiaru waloryzowanej emerytury i renty podwyższa się, z zastrzeżeniem ust. 3-6, od pierwszego miesiąca kwartału, mnożąc ją przez wskaźnik waloryzacji. Wskaźnik ustala się, dzieląc kwotę przewidywanego na bieżący kwartał przeciętnego uposażenia żołnierzy zawodowych przez kwotę takiego uposażenia stanowiącego podstawę ostatnio przeprowadzonej waloryzacji. Wskaźnik waloryzacji wyraża się w procentach z zaokrągleniem do setnych części procentu. Treść tego przepisu natomiast wyraża zupełnie inny sposób ustalania wysokości świadczenia niż ten, który ma zastosowanie do obliczenia wysokości świadczenia ubezpieczonego. Jeszcze raz bowiem należy podkreślić, że wskaźnik indywidualnego wymiaru świadczenia ubezpieczonego obliczany jest poprzez podzielenie dotychczasowej wysokości renty inwalidzkiej 1.976.546 zł przez kwotę bazową 1.700.000 zł. Nie mają zastosowania natomiast do sposobu wyliczania przepisy wskazujące na wyliczanie wskaźnika w oparciu o kwotę przewidywanego na bieżący kwartał przeciętnego uposażenia żołnierzy zawodowych.

Na marginesie wskazać należy, że zarzut naruszenia art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 1, § 12 ust. 2 i 13 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu okazał się bezprzedmiotowy, bowiem postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2017 r. uzupełniono wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 31 stycznia 2017 r. poprzez dodanie do sentencji wyroku punktu III, w którym rozpoznano wniosek o przyznanie adwokatowi kwoty 147,60 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonemu z urzędu.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację ubezpieczonego, jako bezzasadną.

Sąd Apelacyjny przyznał od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Szczecinie adwokatowi A. M. kwotę 120 zł powiększoną o podatek VAT w obowiązującej stawce tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Wysokość wynagrodzenia ustalono na podstawie § 15 ust. 2 w związku z § 16 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r., poz. 1714 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym w dniu wniesienia apelacji.

SSA Romana Mrotek SSA Barbara Białecka SSA Jolanta Hawryszko